

Sygn. akt I CSK 951/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa P. W.
przeciwko J. S.A. w Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej, drugiej i ostatniej spośród wymienionych przesłanek.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostające w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy, i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Skarżący wskazał, że w niniejszej sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne, z których jednocześnie wynika potrzeba dokonania wykładni przez Sąd Najwyższy. Pierwsze ujął w pytaniu: „czy sporządzenie w sekretariacie sądu fotokopii (kserokopii) pisma procesowego przez należycie umocowanego pełnomocnika strony jest równoznaczne ze skutecznym doręczeniem stronie tegoż pisma procesowego?”. Drugie natomiast prowadził do kwestii, „czy wskazanie w toku postępowania możliwości uwzględnienia powództwa w oparciu o podstawę prawną alternatywną do podstawy prawnej wskazanej pierwotnie w pozwie stanowi faktyczną zmianę powództwa?”.

Uzasadnienie podniesionych wątpliwości nie może być uznane za wystarczające, gdyż nie zawiera poszerzonej argumentacji prawnej wskazującej na możliwość różnego ich rozstrzygnięcia ani prezentującej stanowiska skarżącego (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 5/12, nie publ.). W odniesieniu do pierwszego problemu nie wskazano nawet, jakiego konkretnego przepisu prawa on dotyczy. Co do obu wątpliwości nie przedstawiono wyводу wyjaśniającego, w jaki sposób ich rozstrzygnięcie miałyby wpłynąć na wynik niniejszej sprawy i na czym polega ich związek z podstawą prawną zaskarżonego wyroku. Wypada w tym miejscu zauważyć, że istotne zagadnienie prawne będące podstawą przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno przypominać, pod względem konstrukcyjnym, zagadnienie formułowane przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 r., II PK 296/11 i z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 398/13 – nie publ.).

Z kolei przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego, z dnia 4 października 2007 r., I PK 164/07 oraz z dnia 29 stycznia 2008 r., I PK 236/07 - nie publ.).

Wywód przedstawiony przez skarżącego i w tym zakresie nie spełnia powyższych wymagań. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wyodrębniono argumentacji usprawiedliwiającej potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości; stanowisko powoda zostało w całości zawarte w uzasadnieniu przesłanki z art. 398⁹ §1 k.p.c.

Skarżący wskazał, że oczywista zasadność skargi wynika z „sankcjonowania stanu faktycznego zakrawającego o absurd”, co odzwierciedla się w uznaniu przez Sąd, że strony są nadal związane umową zobowiązującą do wydania lokali, które faktycznie zostały już zbyte na rzecz innych osób. Skarżący nie wskazał przy tym, jakiego przepisu prawa ma dotyczyć naruszenie o tak kwalifikowanym charakterze.

Przedmiotem oceny dokonywanej przez Sądy *meriti* była ważność i skuteczność zawartej umowy, nie zaś ewentualna odpowiedzialność odszkodowawcza związana z zawinioną niemożliwością świadczenia. Należy podkreślić, że skarga kasacyjna może być oczywiście zasadna tylko wtedy, kiedy naruszenie prawa, z którego wynikła jest widoczne bez potrzeby dokonywania szerszej analizy dla przeciętnego prawnika (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 oraz z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 227/14, BSN 2014, nr 9, s. 9-10).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).